

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 8T/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121011483
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Caban, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2022:2121011483.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava, v konaní pred samosudcom JUDr. Jozefom Cabanom, PhD., v trestnej veci obžalovaného: J. I., nar. XX.XX.XXXX v J., trvale bytom G., t. č. vo výkone trestu v ÚVTOS Dubnica nad Váhom, pre prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní dňa 07.04.2022 takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný

J. B r i a t k a, nar. XX.XX.XXXX v J.,
trvale bytom Hlohovec,
t. č. vo výkone trestu v ÚVTOS Dubnica nad Váhom,

s a u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

v období od mesiaca december 2018 až do 07.04.2022, s výnimkou obdobia výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody od 09.12.2020 doteraz, v obci G. J. ani inde na území Slovenskej republiky úmyselne riadne a včas neplatil výživné na svoju maloletú dcéru Isabel I., narodenú XX.XX.XXXX, bytom u matky K. I. v G., R. B. 7/B, i keď mu vyživovacia povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepĺnoleté dieťa vyplývala priamo zo Zákona o rodine a výška vyživovacej povinnosti bola určená aj rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 09.04.2019, sp. zn. 11P/69/2018-123, právoplatným dňa 27.05.2019, a to tak, že s účinnosťou od 03.12.2018 je povinný platiť výživné na maloletú dcéru U. I. vo výške 140,- € mesačne, vždy do 20. dňa v mesiaci vopred k rukám matky K. I., a hoci si bol obvinený J. I. vedomý tejto vyživovacej povinnosti voči maloletej dcére U., nevyvinul dostatočnú snahu nájsť a udržať si stále zamestnanie a zabezpečiť si pravidelný zdroj príjmov, z ktorého by mohol výživné uhrádzať a o sprostredkovanie zamestnania nepožiadaval ani úrad práce, pričom od decembra 2018 obvinený prispel na výživu maloletej dcéry U. I. len v mesiaci máj 2019 sumou 70,- € a v mesiaci jún 2019 sumou 40,- €, čím mu za obdobie od mesiaca december 2018 do mesiaca jún 2021 (vrátane) vznikol dlh na výživnom vo výške najmenej 3.250,- €,

t e d a

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a uvedený čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

č í m s p á c h a l

prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava podala dňa 14.07.2021 obžalobu na obvineného J. I., nar. XX.XX.XXXX v J., trvale bytom G., t. č. vo výkone trestu v V. B. nad K., pre prečin zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, ktorý mal byť obvineným spáchaný na skutkovom a právnom základe uvedenom v obžalobe.

Na hlavnom pojednávaní po prednese obžaloby prokurátorkou Okresnej prokuratúry Trnava bol obžalovaný poučený o jeho práve urobiť niektoré z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 písm. a), písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku, o možnosti radiť sa s obhajcom pred vyhlásením podľa § 257 ods. 3 Trestného poriadku a o následkoch vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku v rozsahu § 257 ods. 5, ods. 8 Trestného poriadku.

Obžalovaný urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku, pričom obžalovaný na všetky položené otázky v zmysle tohto zákonného ustanovenia odpovedal „áno“.

Prokurátorka navrhla vyhlásenie obžalovaného neprijat' z dôvodu, že je potrebné ustáliť dlžnú čiastku výživného výpoveďou obžalovaného a výpoveďou poškodenej, pričom vyjadrenie obžalovaného bude navrhovať zohľadniť v záverečnej reči podľa § 36 písm. l) Trestného zákona.

Súd podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku uznesením vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, prijal, keď skutok skutkovo a právne posúdil zhodne s prednesenou obžalobou, pretože na podklade dokazovania vykonaného v prípravnom konaní súd nemal žiadne pochybnosti o naplnení všetkých štyroch zákonných formálnych znakov prečinu zanedbanie povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona - subjekt, subjektívna stránka, objekt a objektívne stránka, ako aj znak prečinu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, t. j. jeho nie nepatrnú závažnosť. Súd podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku rozhodol o tom, že dokazovanie vykoná v rozsahu potrebnom na rozhodnutie o výroku o treste.

K dôvodom prokurátorky pre neprijatie vyhlásenia obžalovaného súd uvádza, že tieto dôvody nepovažoval za prekážku pre prijatie vyhlásenia obžalovaného. Je pravdou, že od podania obžaloby sa mohla výška dlžného výživného zmeniť, avšak nemohla sa zmeniť takým spôsobom, ktorý by vylučoval prijatie vyhlásenia obžalovaného. Je potrebné poznamenať, že obžalovaný sa od 09.12.2020 až po súčasnosť, resp. deň rozhodovania, nachádza vo výkone trestu odňatia slobody. Toto obdobie je v obžalobe správne vyňaté z obdobia, za ktoré sa počíta dlžné výživné, pretože možnosti osôb vo výkone trestu alebo výkone väzby plniť si riadne a včas svoju vyživovaciu povinnosť sú objektívne obmedzené. V obžalobe je preto správne vypočítané dlžné výživné len za obdobie od decembra 2018 až ku dňu nástupu do výkonu trestu odňatia slobody. Od podania obžaloby sa tento stav nezmenil a obžalovaný bol stále vo výkone trestu, preto dlžná suma uvedená v obžalobe nemohla byť ku dňu rozhodovania súdu vyššia. Ak by bola dlžná suma nižšia, ale výživné by nebolo uhradené v celom rozsahu, takáto nižšia suma by nemala vplyv na právnu kvalifikáciu skutku. Ak by aj nastal takýto stav a obžalovaný by napriek tomu urobil vyhlásenie o vine k vyššej sume, než aká by bola v skutočnosti (skutočná suma nižšia ako suma uvedená v obžalobe), ide o rozhodnutie obžalovaného, ktorým obžalovaný sám rozhoduje o svojich právach a povinnostiach, a do takéhoto rozhodnutia by súd nemal zasahovať, pretože za takéto rozhodnutie je zodpovedný sám obžalovaný a môže ním sledovať určitý cieľ, napríklad vytvorenie si podmienok pre mimoriadne zníženie trestu. V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že obžalovaný

bol o následkoch vyhlásenia poučený a zároveň mu bola poskytnutá právna pomoc od svojho obhajcu. Napokon tretia možnosť, že výživné by bolo v celom rozsahu uhradené a zanikla by trestnosť činu podľa § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, podľa súdu neprichádzala do úvahy, pretože súd je toho názoru, že v takomto prípade by obžalovaný po porade s obhajcom neurobil vyhlásenie o vine, ale urobil by vyhlásenie o nevine, resp. by neurobil žiadne vyhlásenie. Z týchto všetkých dôvodov súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by bola prekážkou pre prijatie vyhlásenia obžalovaného o vine.

Súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie v rozsahu: výsluch obžalovaného, hodnotenie ÚVTOS Dubnica nad Váhom spolu s prílohami, lustrácia ZVJS, lustrácia v registri obyvateľov (RO), lustrácia databázy súdov (CDB), lustrácia Centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov (CESDAP), odpis registra trestov (RT) a rozsudok Okresného súdu Trnava, zo dňa 14.09.2021, sp. zn. 6T/73/2020 (bez doložky PPL).

Obžalovaný vo výsluchu uviedol, že s priateľkou bol 10 rokov, má s ňou malú dcéru, chodieval do roboty, robil na živnosti, niekoľkokrát v tom poslednom čase okolo roku 2018, ako ona odišla, nemal vyplatené faktúry, dával jej sumy, tých súm bolo minimálne šesť, nie dve ako ona uviedla, nemá to však ako dokázať, nakoľko jej peniaze dal do ruky. Odišla za druhým priateľom, on skončil na ulici, nemohol to zniesť, mal čo robiť s tým, aby sa vedel sám o seba postarať. Našiel si prácu cez agentúru, robil v Senci, keď zistil, že ich klamali o peniaze, skončil tam. Žiadal aj finančné prostriedky od rodinných príslušníkov, aby mu požičali. Vie o tom, že je jeho bývalej partnerke uhrádzané náhradné výživné. Ďalej uviedol, že trestné konanie, ktoré bolo spomenuté na hlavnom pojednávaní, že sa jedná o ublíženie na zdraví, rozhodnuté bolo v septembri, dostal 4 roky a 6 mesiacov, podal odvolanie proti výške trestu, čaká na vyjadrenie krajského súdu. Skutok sa mal stať v marci 2020, nie si je istý, spisovú značku si nepamätá.

Prokurátorka na hlavnom pojednávaní v záverečnej reči uviedla, že k skutkovým a právnym okolnostiam sa nebude bližšie vyjadrovať vzhľadom na okolnosť, že súd prijal vyhlásenie obžalovaného o vine. Navrhla podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Tr. zák. uložiť trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby a zaradiť obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia s poukazom na predchádzajúce nepodmienečné tresty odňatia slobody so zaradením do minimálneho stupňa.

Obhajca na hlavnom pojednávaní v záverečnej reči uviedol, že vzhľadom na vyhlásenie obžalovaného o vine sa k otázke viny vyjadrovať nebude, a pri treste je toho názoru, že by bolo potrebné vyčkat' na právoplatnosť rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14.09.2021, sp. zn. 6T/73/2020, kde z jeho pohľadu prichádza do úvahy ukladanie súhrnného trestu, keďže aktuálne prejednávaný skutok obžalovaný spáchal skôr ako došlo k vyhláseniu predmetného rozsudku. Ak by bol súd iného názoru, že neprichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu, v takom prípade navrhol, aby súd podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia ďalšieho trestu, nakoľko trest uložený predmetným rozsudkom vo výmere 4 roky a 6 mesiacov možno považovať na ochranu spoločnosti za dostačujúci. Ak by súd nepostupoval ani týmto spôsobom, navrhol, aby súd ukladal obžalovanému niektorý z alternatívnych druhov trestu.

Obžalovaný sa na hlavnom pojednávaní v záverečnej reči nevyjadril a právom posledného slova uviedol, že ľutuje celú situáciu, ktorá nastala.

K výroku o treste.

Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný v ňom má 4 záznamy, a to odsúdenia:

- Okresný súd Bratislava I, sp. zn. 5Tv/6/09, právoplatnosť 28.09.2009, za trestný čin podľa § 396 ods. 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody podmiennečne na 4 mesiace so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok do 28.09.2010, osvedčenie sa 18.04.2011, na páchatela sa hľadí, akoby nebol odsúdený,
- Okresný súd Malacky, sp. zn. 2T/39/11, právoplatnosť 13.12.2011, za trestný čin ublíženie na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, trest odňatia slobody podmiennečne na 1 rok so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok a 6 mesiacov do 13.06.2013, osvedčenie sa 04.09.2013, na páchatela sa hľadí, akoby nebol odsúdený,
- Okresný súd Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 0T/42/18, právoplatnosť 16.06.2018, za trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody podmiennečne na 4 mesiace so skúšobnou dobou v trvaní 24 mesiacov do 17.06.2020 s probačným dohľadom, nariadený výkon trestu 26.03.2021 v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia,

- Okresný súd Trnava, sp. zn. 34T/35/19, právoplatnosť 19.11.2020, za trestný čin krádež podľa § 212 ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. f) Trestného zákona, trest odňatia slobody nepodmienečne na 3 roky v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Z lustrácie centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov vyplýva, že obžalovaný v ňom má 7 záznamov, ktoré sa týkajú najmä priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu a priestupkov proti majetku.

Z hodnotenia ÚVTOS Dubnica nad Váhom vyplýva, že obžalovaný bol do ÚVV a ÚVTOS Leopoldov predvedený dňa 09.12.2020, neboli zaznamenané žiadne porušenia ústavného poriadku, časového rozvrhu dňa a povinností. Dňa 19.01.2021 bol premiestnený na ďalší výkon trestu do ÚVTOS Dubnica nad Váhom. Adaptácia na podmienky výkonu trestu prebieha bez problémov, správanie odsúdeného je voči personálu slušné, nariadenia a príkazy rešpektuje a plní. Mal verbálny konflikt so spoluodsúdeným a nedodržal zásady slušného správania, iné porušenia nie sú evidované. K trestnej činnosti má čiastočne kritický postoj, trestnú činnosť priznáva, no má tendenciu časť viny presúvať na okolie a zlú životnú situáciu. Voľný čas trávi zmysluplne. Je zaradený do práce na pracovisku s dohľadom, zrážky na výživné sa vykonávajú na základe exekučného príkazu; prevzal a odoslal tlačivo „žiadosť o vykonanie zrážok pracovnej odmeny odsúdeného na úhradu výživného nezaopatrených detí“, tlačivo bolo odovzdané bývalej priateľke a doposiaľ nebolo doručené na adresu ústavu. Kontakt udržiava s rodičmi a dcérou, nebol disciplinárne odmenený ani disciplinárne potrestaný.

Pri úvahe nad výškou trestu, jeho druhom a spôsobom výkonu súd vychádzal najmä z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život. Súčasne má trest iných odradiť od páchania trestných činov a vyjadriť morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Súd preto pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti a na osobu obžalovanej, jej pomery a možnosti jej nápravy.

Súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, že obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený. Priťažujúcu okolnosť zakladá napr. odsúdenie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. OT/42/2018, právoplatné dňa 16.06.2018.

Skúmajúc pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona súd dospel k záveru, že nie je potrebné upraviť zákonom stanovenú trestnú sadzbu trestu odňatia slobody a trestná sadzba podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona v rozmedzí 1 rok až 5 rokov zostáva nezmenená.

Súd obžalovanému mimoriadne znížil trest a uložil mu nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, ktorý považuje vzhľadom na naplnenie účelu trestu za primeraný.

Súd mimoriadne znížil trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný urobil vyhlásenie o vine a súd toto vyhlásenie prijal. Pri mimoriadnom znížení trestu súd mohol uložiť trest odňatia slobody najmenej 8 mesiacov, pretože dolná hranica trestnej sadzby 12 mesiacov znížená o jednu tretinu v zmysle § 39 ods. 4 Tr. zák. je 8 mesiacov.

Podľa 44. stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016, je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu, keďže páchatel (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny - neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva

na obhajobu - (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Súd u obžalovaného vzhľadom na okolnosti prípadu a pomery páchatel'a nezistil také skutočnosti, ktoré by bránili mimoriadnemu zníženiu trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Súd v prospech obžalovaného zohľadnil skutočnosť, že sa k trestnému činu priznal a úprimne ho oľutoval, že urobil vyhlásenie o vine, že doposiaľ nebol právoplatne odsúdený za trestný čin zanedbania povinnej výživy a že vo výkone trestu prejavil záujem plniť si vyživovaciu povinnosť. V prospech obžalovaného súd tiež zohľadnil čiastočné plnenie programu zaobchádzania a záujem o prácu v ústave na výkon trestu. V neprospech obžalovaného súd zohľadnil najmä predchádzajúce odsúdenia a záznamy v centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov, ktoré súd posúdil tak, že obžalovaný má sklony k páchaniu trestnej činnosti a ani predchádzajúce odsúdenia a podmiennečné tresty odňatia slobody nevedli k náprave a dlhodobej zmene správania obžalovaného, pričom ani napriek týmto skutočnostiam nedošlo k riadnemu plneniu vyživovacej povinnosti.

Uvedené skutočnosti sú tiež dôvodom, prečo súd ukladal nepodmiennečný trest odňatia slobody, neukladal alternatívny trest, a ani nerozhodol o upustení od uloženia ďalšieho trestu, pričom o upustení od ďalšieho trestu vo vzťahu k rozhodnutiu Okresného súdu Trnava sp. zn. 6T/73/2020 ani rozhodnúť nemohol, nakoľko toto konanie ku dňu vyhlásenia rozsudku nebolo právoplatne skončené. Vzhľadom na trestnú a priestupkovú minulosť obžalovaného a na jeho sklony k páchaniu trestnej činnosti by uložením alternatívneho trestu alebo upustením od uloženia ďalšieho trestu nebol zabezpečený účel trestu a na obžalovaného je potrebné pôsobiť výkonom nepodmiennečného trestu odňatia slobody, pričom uvedené platí aj z dôvodu, že predchádzajúci podmiennečný trest odňatia slobody nevedol k náprave obžalovaného.

K návrhu obhajoby na uloženie súhrnného trestu, resp. na počkanie na právoplatné skončenie konania vedeného pred Okresným súdom Trnava sp. zn. 6T/73/2020, z dôvodu ukladania súhrnného trestu, súd uvádza nasledovné.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona „ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.“

Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. novembra 2011, sp. zn. 2 Tdo 54/2011, „ustanovenie § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. pritom trestnosť tohto trestného činu spája len so skutočnosťou, že páchatel' si najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní čo aj z nedbanlivosti (§ 207 ods. 1 Tr. zák.), alebo úmyselne sa vyhýba (§ 207 ods. 2 Tr. zák.) plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať, alebo zaopatrovať iného, hoci bol v predchádzajúcich 24 mesiacoch za taký trestný čin odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký trestný čin prepustený. Pochybenie krajského súdu (ale aj súdu prvého stupňa) potom spočíva v tom, že naplnenie skutkovej podstaty tohto trestného činu videl až v momente jeho dokončenia napriek tomuto, že citované zákonné ustanovenie spája jej naplnenie už so skutočnosťou, že páchatel' sa do dvoch rokov opätovne dopustil rovnakého trestného činu a nie, že ho v tomto časovom rámci aj dokončí. Páchatel' sa tohto trestného činu (trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, 2 Tr. zák.) totiž dopúšťa už tým, že si najmenej po dobu 3 mesiacov v období 2 rokov neplní svoju zákonnú povinnosť vyživovať, alebo zaopatrovať iného čo aj z nedbanlivosti. Pokiaľ tak koná aj nad rámec troch mesiacov už len udržuje tento protiprávny stav, inak povedané spojito, v každom časovom momente pokračuje v páchaní tejto trestnej činnosti až do jej dokončenia. Páchaním tejto trestnej činnosti - tohto trestného činu - sa preto rozumie celá doba jeho páchania, a to až do doby pokiaľ nie je dokončený, čo sa stane až vyhlásením rozsudku prvého stupňa, čo však už nie je rozhodujúce z hľadiska naplnenia zákonných znakov uvedených v § 207 ods. 1, resp. ods. 2 vo vzťahu k ods. 3 písm. c/ Tr. zák. Dokončenie páchania skutku v uvedenom zmysle je rozhodujúce len pre posúdenie odkedy páchatel' začne páchať nový skutok.“

Pre ukládanie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona je rozhodujúci moment spáchania trestného činu, teda kedy bol trestný čin spáchaný. Trestný čin zanedbanie povinnej výživy je páchaný počas celej doby jeho páchania až do doby, pokiaľ nie je dokončený, čo sa stane až vyhlásením odsudzujúceho rozhodnutia súdu prvého stupňa. To znamená, že tento trestný čin je spáchaný (v zmysle,

že páchanie trestného činu bolo ukončené) jeho dokončením, ktoré nastáva až momentom vyhlásenia odsudzujúceho rozhodnutia súdu prvého stupňa, čo v prejednávanej veci nastalo 07.04.2022 (v tomto smere bola upravená skutková veta).

Obhajoba navrhovala uložiť súhrnný trest voči rozhodnutiu Okresného súdu Trnava zo dňa 14.09.2021, sp. zn. 6T/73/2020, a nakoľko toto konanie nebolo ku dňu rozhodovania právoplatne skončené, navrhovala odročiť hlavné pojednávanie a počkať na právoplatné skončenie tohto konania. Skutok, ktorý je predmetom tohto konania, sa mal stať 03.03.2020.

Vzhľadom na skutočnosť, že trestný čin zanedbania povinnej výživy

- začal byť páchaný pred uvedeným skutkom, ktorý sa mal stať dňa 03.03.2020,

- obžalovaný pokračoval v páchaní trestného činu aj po tomto dátume 03.03.2020, a zároveň

- páchanie trestného činu zanedbania povinnej výživy pokračovalo aj po vyhlásení odsudzujúceho rozhodnutia v konaní vedenom pred Okresným súdom Trnava sp. zn. 6T/73/2020, t. j. po septembri 2021, neboli splnené podmienky pre ukladanie súhrnného trestu vo vzťahu k uvedenému rozhodnutiu a ani k iným rozhodnutiam. Inak povedané, trestný čin zanedbanie povinnej výživy bol dokončený dňa 07.04.2022, teda až po vyhlásení odsudzujúceho rozhodnutia dňa 14.09.2021 za iný trestný čin v konaní sp. zn. 6T/73/2020, preto neboli splnené podmienky pre ukladanie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona. Trestný čin zanedbanie povinnej výživy nebol spáchaný pred vyhlásením odsudzujúceho rozhodnutia za iný trestný čin, ale až po ňom.

Na uvedenom podľa názoru súdu nič nemení ani skutočnosť, že obžalovaný je od 09.12.2020 vo výkone trestu odňatia slobody. Táto skutočnosť má vplyv len na posúdenie obdobia, z ktorého sa počíta suma dlžného výživného, ale nemá vplyv na celkové obdobie páchania trestného činu zanedbania povinnej výživy, ktoré končí až momentom vyhlásenia odsudzujúceho rozhodnutia. Uvedené je premietnuté aj do skutkovej vety, kedy obdobie nie je ohraničené od decembra 2018 do 09.12.2020, ale je ohraničené od decembra 2018 až do 07.04.2022, kedy bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok.

Podporne súd poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 14.03.2019, sp. zn. 3To/115/2018, v ktorom je uvedené „Súhrnný trest sa uloží iba v prípade viacčinného súbehu, a to len vtedy, ak páchatel bol za časť zbíhajúcej sa trestnej činnosti odsúdený a ak možno na takéto odsúdenie prihladať. Súd teda páchatel'a odsudzuje a ukladá mu súhrnný trest za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok (rovnaký účinok má doručenie trestného rozkazu) za iný jeho trestný čin, pričom prejednávany trestný čin musí byť vo viacčinnom súbehu so skorším trestným činom (za ktorý už bol odsúdený). (Uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 6Tdo/9/2016 z 18.05.2016). O viacčinný súbeh trestných činov ide len vtedy, ak v období medzi prvým z nich a posledným z nich nedošlo k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku (alebo doručeniu trestného rozkazu) za nejaký trestný čin toho istého páchatel'a (bez ohľadu na to, či sa odsudzujúci rozsudok týka niektorého z týchto trestných činov, alebo trestného činu spáchaného ešte skôr mimo okruh týchto skúmaných trestných činov), a to takého rozsudku, ktorý bol ako prvý odsudzujúci rozsudok v trestnom stíhaní pre tento trestný čin vyhlásený, a ktorý potom svojho času aj nadobudol právoplatnosť a možno naň dosiaľ prihladať. Z tejto definície vyplýva, že okamih vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku (resp. doručenia trestného rozkazu) spôsobuje, že vo vzájomnom pomere viacčinného súbehu nemôže byť trestný čin spáchaný pred týmto okamihom a trestný čin spáchaný po tomto okamihu. Ak bol trestný čin spáchaný po vyhlásení odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa, nejde o súbeh, a teda je vylúčené uloženie súhrnného trestu v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona, aj keď bol tento rozsudok v ďalšom konaní zrušený a nový odsudzujúci rozsudok súd prvého stupňa vyhlásil až po spáchaní trestného činu, za ktorý sa ukladá trest (R 52/1971). Pre poriadok odvolací súd poukazuje na ust. § 353 ods. 8 Trestného poriadku, podľa ktorého trestný rozkaz má povahu odsudzujúceho rozsudku a účinky spojené s vyhlásením odsudzujúceho rozsudku pri trestnom rozkaze nastávajú jeho dorúčením. Z časovej osi páchania trestnej činnosti obžalovanou s poukazom na Odpis z registra trestov na obžalovanú vyplýva, že naposledy bola obžalovaná odsúdená rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 2T/118/16 zo dňa 06.09.2017, právoplatným dňa 22.09.2017 pre prečin podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Trestného zákona na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 1 rok a 4 mesiace, za súčasného zrušenia trestu uloženého Trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 0T/144/16zo dňa 14.11.2016. Odvolací súd zistil, že Trestný rozkaz Okresného súdu Trenčín sp. zn. 0T/144/2016 zo dňa 14.11.2016sa stal právoplatným toho istého dňa, t.j. 14.11.2016, teda obžalovanej bol riadne doručený. Vzhľadom na vyššie uvedené, skutok v tejto veci (pokračovací

prečin zanedbania povinnej výživy) obžalovaná spáchala v čase od marca 2008 až do februára 2017, t.j. dokonanie tohto prečinu nastalo až po právoplatnosti Trestného rozkazu Okresného súdu Trenčín sp. zn. OT/144/2016 zo dňa 14.11.2016 (kedy doručenie trestného rozkazu s poukazom na vyššie citované ustanovenie § 353 ods. 8 Trestného poriadku malo rovnaké účinky ako vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku). Z toho potom vyplýva, že delictum momentum, ktorý pretrhol súbeh spáchaných skutkov bolo práve nadobudnutie právoplatnosti tohto trestného rozkazu (doručenie tohto trestného rozkazu). Práve preto za skutok spáchaný v tejto veci nebolo možné obžalovanej ukladať súhrnný trest (nešlo o súbeh), ale samostatný, ako to správne urobil okresný súd.“ a tiež na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.02.2020, sp. zn. 2To/118/2019, podľa ktorého „Napokon aktuálne prejednávaný skutok obžalovaný páchal až do 03.06.2019, neprichádzalo do úvahy ukladanie súhrnného trestu odňatia slobody vo vzťahu k niektorému z predchádzajúcich odsúdení, ako sa to obžalovaný domáhal“, pričom práve dňa 03.06.2019 bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok za trestný čin zanedbanie povinnej výživy, ktorého sa mal tam uvedený obžalovaný dopustiť od 01.01.2011, a trestné činy, ku ktorým žiadal uloženie súhrnného trestu, sa stali v tomto uvedenom období (medzi 01.01.2011 a 03.06.2019) a zároveň trestné konania viažuce sa k nim boli v tomto období právoplatne skončené (napr. dňa 05.12.2017 alebo dňa 05.03.2019).

Vzhľadom na tieto skutočnosti súd nevyhovel návrhu na odročenie hlavného pojednávania za účelom právoplatného skončenia konania vedeného pred Okresným súdom Trnava sp. zn. 6T/73/2020 a v hlavnom pojednávaní sa pokračovalo bez odročenia.

Súd poznamenáva, že časť skutku bola spáchaná počas plynutia skúšobnej doby (17.06.2018-17.06.2020) podmieneného odsúdenia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. OT/42/2018, preto s poukazom na § 49 ods. 2 Trestného zákona nie je možné podmienenčne odložiť výkon trestu odňatia slobody.

Súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin. V tomto smere súd uvádza, že obdobie posledných 10 rokov počítá od decembra 2018, kedy ja určený začiatok obdobia trestného činu zanedbania povinnej výživy, a preto skutočnosť, že počas páchania tohto trestného činu neskôr došlo k nariadeniu výkonu trestu alebo uloženiu nepodmieneného trestu odňatia slobody, nie je dôvodom na zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Trnava na Krajský súd v Trnave. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom odvolanie smeruje, a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie prokurátora, odvolanie, ktoré podáva za obžalovaného jeho obhajca, ako aj odvolanie, ktoré podáva za poškodeného alebo za zúčastnenú osobu ich splnomocnenec, musí byť zároveň odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Oprávnená osoba sa môže vzdať práva podať odvolanie. V prospech obžalovaného môžu rozsudok odvolaním napadnúť i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Obžalovaný môže výslovne vyhlásiť, že nesúhlasí s podaním odvolania v svoj prospech jeho príbuznými v priamom rade, jeho súrodencami, osvojiteľom, osvojencom, manželom a druhom. Odvolanie má odkladný účinok.